

Durmuş Hocaoğlu

Panik Projeleri: II

Yeniçağ, “Analiz”, 16 Kasım 2007, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 591; 2007-106; Kasım-07

YENİÇAĞ

Aradan dört gün geçti; hâfıza tâzeleyelim: Sayın Avni Özgürel, fikrince, artık kesinlikle başa çıkamazlığımız tescil edilmiş bulunduğu Kürt ayaklanması karşısında yârin daha beterine rızâ göstermek gibi bir mecbûriyete dâcâr olmamak için, şimdiden, hiç olmazsa inisiyatifi ele alarak, “onların” istediklerinin bir kısmını kendi ellerimizle vermemizi kurtarıcı bir formül olarak öne sürdüğü yazısında, ilk şart olarak, **“Öcalan’la varılacak kapsamlı bir mutâbakat”** akdedildikten sonra, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’na tartışmasız saygı taahhüdünde bulunmaları mukabilinde, Kürt asıllı vatandaşlara bireysel kültürel haklarının tamâmının eksiksiz şekilde sağlanmasını, şiddet eylemlerinin derhal son bulması için de, “örgüt”ü içten çözmek üzere, bütün militanların Türkiye’ye dönmesinin sağlanmasını ve bu maksatla, terör suçlarını kapsayacak bir “genel af” çıkarılmasını önermekte idi. Bir önceki yazımızda burada kalmış ve son cümlemizi de, *“Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’na tartışmasız saygı taahhüdünde bulunmak, zâten “vatandaş” olmanın ilk ve temel şartıdır...”* diyerek tamamlamadan yarıda bırakmıştık.

Devam edelim:

Evet: Ne demek ola işbu *“Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’na tartışmasız saygı taahhüdünde bulunmaları mukabilinde, Kürt asıllı vatandaşlara bireysel kültürel haklarının tamâmının eksiksiz şekilde sağlanması?”*. Hakikaten, “vatandaş” olmanın ilk ve temel şartı, Anayasa’ya tartışmasız saygı taahhüdünde bulunmak” değilse nedir? Evet, “vatandaş” olmanın ilk şartı budur, vatandaşlık denen statüye girişin cümle kapısı budur. Anayasa’ya kısmen veya tamâmen muhâlif olmak başka birşeydir, mer’iyette bulunan bir anayasaya bîat etmek başka birşey. Esâsen, halk oylaması – yâni “Cumhur’un re’yi” – ile kabûl edilen bir anayasanın, hiçbir zaman toplumun yüzdeyüz mutâbatını alamamış olmasına mukabil, meşrû addedilmesinin sebebi de bu mantığa dayanır: Hiçbir zaman hiçbir cemiyette anayasalar da dâhil olmak üzere bütün normlarda yüzde yüz mutâbakat diye birşey bahse mevzû edilemez. Söz gelimi, en son anayasa değişikliği oylamasında yüzde yetmiş ‘evet’e karşılık yüzde otuz ‘hayır’ çıkması, Türk toplumunun takrîben – ben dâhil - üçte birinin muhâlif olduğunu, ancak buna karşılık, bir kere “ekserü’-n-nâsın ittifâkı” ile kabûl edildikten sonra yalnızca ‘evet’ diyen yüzde yetmişin değil cemiyetimizin tamâmının anayasası hükmünde olduğunu unutmamalıyız.

Bu, **“madde bir”**.

Gelelim **“madde iki”**ye:

Modern devlet, bir “mukavele devleti”dir; mukavele ise devlet ile vatandaş(lar) arasında yapılır; ancak “tek-tek fert vatandaşlar” ile. Yâni, hiçbir zaman müesseseler,

yâni *hükmi şahsiyetler* ve cemaatler, hizipler, hizipler, fraksiyonlar, “gruplar” – insanların yazı yazarken bu kavramları sâhiden bilerek mi kullandığını ciddi merak ediyorum – ile mukavele yapılmaz, sâdece ve yalnız, Ali, Veli, Ayşe, Fatma gibi tekil insanlarla, yâni, *gerçek şahsiyetler* ile mukavele yapılır. Aksi, cemiyet içerisinde husûsî imtiyazlar ile donatılmış feodal adacıklar doğurur ve bu da hem demokratik teoriye aykırıdır, hem de cumhuriyetçi teoriye. Burada kullandığımız “cemaat” kavramı en geniş anlamıyla sosyolojik cemaat olup – meselâ ‘Galatasaraylılık’ bir cemaattir -, dar anlamıyla dinî cemaat – ve tabîî dinî mezhep de - bunun bir alt şûbesidir ve yine meselâ Alevîlerin talepleri de bundan dolayı yanlıştır; çünkü “Alevî baronları”, aslında, bu tür bir mukavele ile “cemiyet” içinde husûsî imtiyazlar ile mücehhez, feodal “cemaatler” ihdas edilmesini ve bilvesîle kendi siyâsî otoritelerinin de feodal bir nitelikle meşrûlaştırılmasını talep etmektedirler.

... devam edecek.

